TEZA: -

Sygn. akt: WO 137/21

ORZECZENIE

z dnia 16 grudnia 2021 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Sławomir Pilipiec -sprawozdawca

Sędziowie: S WSD Piotr Trębicki

S WSD Adam Lonty

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2021 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego E. G.

obwinionej o czyny z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r., poz. 75) w związku z art. 11 ust. 2, art. 12 ust 1, art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania obwinionej z dnia 19 lipca 2021 r. oraz odwołania skarżącej A. C. z dnia 5 lipca 2021 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt D 2/21,

orzeka*:*

1. uchyla zaskarżone orzeczenie w pkt. I. 2) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 74^1 i art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych i w tym zakresie umarza postępowanie;

2. uchyla zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji, Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu, do ponownego rozpoznania.

3. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Na podstawie skargi na czynności radcy prawnego E. G. z dnia 10 maja 2018 r., złożonej przez A. C., Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, P. M., postanowieniem z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt R.D.R 23/18 wszczął dochodzenie w sprawie radcy prawnego E. G., w związku z podejrzeniem popełnienia przez nią czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. art. 11 ust. 2, art. 12, art. 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r., (dalej KERP).

Podstawą faktyczną wszczęcia dochodzenia było wskazanie w skardze A. C. (dalej Skarżąca), iż radca prawny E. G. swoim postępowaniem naruszyła zasady etyki zawodu prawnika, który powinien cieszyć się zaufaniem społecznym, bo w takim celu został powołany. W skardze Skarżąca wskazała, m. in. że radca prawny działając jako pełnomocnik nie udzielała stronom postępowania administracyjnego IGR X.7541.3.97.2011 Urzędu Wojewódzkiego w (...), żadnych informacji o toczącym się postępowaniu oraz nie przekazała stronom decyzji Urzędu Wojewódzkiego w (...) dotyczącej rekompensaty za mienia zaburzańskie.

W oparciu o okoliczności ustalone w toku przeprowadzonego dochodzenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP postanowieniem z dnia 12 marca 2020 r. przedstawił radcy prawnemu E. G. zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, zaś wnioskiem o ukaranie z dnia 12 lutego 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP skierował sprawę do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego. We wniosku zarzucił Obwinionej, że dopuściła się czynu:

1. polegającego na tym, że, będąc pełnomocnikiem w postępowaniu o mienie zaburzańskie, toczącym się przed Wojewodą (...), po otrzymaniu decyzji z dnia 14 kwietnia 2017 r. sygn. IGR X.7541.3.97.2011, nie powiadomiła o tym mocodawców w terminie umożliwiającym cofnięcie decyzji co do wniesienia środka odwoławczego, a także nie uzyskała od nich numeru rachunku bankowego na który mają być przelane orzeczone kwoty, podając przy tym do Wojewody (...) numer rachunku bankowego innej osoby, która nie posiadała upoważnienia do jego podania za osoby będące mocodawcami radcy prawnego, tj. o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 ze zm.) w związku z 11 ust. 2, art. 12 ust. 1, 43 ust. 1 i art. 44 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt D 2/21

I. Uznał obwinioną radcę prawną E. G. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów, tj. że:

1) po otrzymaniu decyzji Wojewody (...) z dnia 12 kwietnia 2017 r. sygn. IGR -X.7541.3.97.2011 w postępowaniu o mienie zaburzańskie nie powiadomiła o tym pokrzywdzonych W. Ś. , T. C., M. C., J. S. w terminie umożliwiającym podjęcie decyzji co do wniesienia środka odwoławczego, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 ust.2, art. 12 ust. 1 art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego uchwałą Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierza karę dyscyplinarną nagany,

2) w postępowaniu o mienie zaburzańskie, toczącym się przed Wojewodą (...) sygn. IGR-X.7541.3.97.2011, w piśmie z dnia 15 września2016 r. wskazała numer rachunku bankowego E. S., na który miały być przelane rekompensaty z tytułu mierna pozostawionego za obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej, bez zgody W. Ś., T. C., M. C., J. S. tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. ł ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 11 ust.2, art. 12 ust. 1 i art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego uchwałą Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. i na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych wymierza karę dyscyplinarną nagany,

II. Na podstawie art. 65(1) ustawy o radcach prawnych za przewinienia wymienione w pkt I ppkt 1 i 2 orzeczenia wymierzył karę łączną nagany.

III. Na podstawie art.70(6) ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionej radcy prawnego E. G. na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych zryczałtowane koszty postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w kwocie 2000,00 zł (słownie: dwa tysiące złotych).

U podstaw wyżej wskazanego orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (dalej OSD) legły poczynione na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego ustalenia, oparte przede wszystkim na dowodach z dokumentów oraz na dowodach z zeznań świadków przesłuchanych na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2021 oraz zeznań świadków ujawnionych na rozprawie w dniu 26 maja 2021 r. Obwiniona radca prawny podjęła się prowadzenia sprawy

administracyjnej na zlecenie L. B.. Jednakże jako jej pełnomocnik nie kontaktowała się z nią w sprawach dotyczących tego postępowania. Wszelkie decyzje podejmowała w porozumieniu z L. C. i E. S., które nie były jej mocodawcami. Pomimo wygaśnięcia pełnomocnictwa na skutek śmierci L. B. w dniu 1 kwietnia 2016 r., nadal podejmowała w sprawie czynności procesowe. Po otrzymaniu decyzji Wojewody (...) wspólnie z L. C. dokonała oceny decyzji pod kątem ewentualnego wniesienia odwołania. Pominęła fakt, że decyzja została jej doręczona jako „pełnomocnikowi" części stron postępowania i nie przekazała decyzji tym stronom. Obwiniona naruszyła obowiązek wykonywania czynności zawodowych sumiennie oraz z należytą starannością. Jej działanie Sąd ocenił jako nieprofesjonalne. Powyższym zachowaniem podważyła zaufanie do radcy prawnego, dopuściła do zdyskredytowania zawodu radcy prawnego w opinii publicznej. Po drugie Sąd I instancji uznał, że Obwiniona naruszyła zasady etyki i godności zawodu, poprzez to, że w piśmie z dnia 15 września 2016 r. kierowanym do Urzędu (...)-(...), nie posiadając umocowania do takiego działania, wskazała jeden numer rachunku bankowego, na który miałyby wpłacone rekompensaty dla stron postępowania. Pokrzywdzeni nie mieli wiedzy, że ich rekompensaty wpłyną na konto osoby trzeciej. Działanie obwinionej zdaniem OSD zaprzeczyło należytej staranności i profesjonalizmowi, jakim powinien kierować się radca prawny. Powyższym zachowaniem obwiniona podważyła zaufanie do radcy prawnego, dopuściła do zdyskredytowania zawodu radcy prawnego w opinii publicznej. Ponadto Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej czynu. W zarzucie wskazano art. 43 ust. 1 i 3 KERP, który odnosi się do zachowania radcy prawnego działającego jako pełnomocnik. Na skutek śmierci mocodawczym L. B. pełnomocnictwo udzielone obwinionej wygasło, w związku z czym jej czynności w postępowaniu administracyjnym nie mogły zdaniem OSD podlegać ocenie w kontekście art. 44 ust. 1 i 3 KERP.

W tak ustalonym stanie faktycznym OSD uznał, iż zachowanie Obwinionej wyczerpuje znamiona przewinienia dyscyplinarnego opisanego z art. 11 ust.2, art. 12 ust. 1 art. 43 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Od powyższego orzeczenia odwołanie w dniu 19 lipca 2021 r. złożyła Obwiniona E. G. oraz w dniu 5 lipca 2021 r. Skarżąca A. C..

Obwiniona zaskarżyła orzeczenie w całości na swoją korzyść. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła w szczególności:

1) obrazę przepisu postępowania, tj.

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez dokonanie dowolnej oraz sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności dowodu z odczytanych zeznań pokrzywdzonych, a także wyjaśnień samej obwinionej, również odczytanych zeznań świadków, co miało wpływ na treść orzeczenia poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa i winy obwinionej;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia - polegający na pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego ustaleń dokonanych przez obwinioną z L. B. i Panem S. co do zasad kontaktowania się z nimi oraz prowadzonego postępowania za pośrednictwem Pani L. C. i Pana S.;

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniona reprezentowała wskazane osoby jako pokrzywdzone, gdy tymczasem osoby te nie udzielały pełnomocnictwa obwinionej, a udzielały upoważnienia dla Pani B. (i to w dacie późniejszej niż pełnomocnictwo udzielone obwinionej przez Panią B.) oraz bez możliwości udzielania dalszych pełnomocnictw.
Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, iż w niniejszej sprawie „wnioskodawcami" byli Pani B. i Pan S., to oni zainicjowali postępowanie administracyjne i prowadzili korespondencję z organem i dostarczali dowody wskazane przez organ. Obwiniona ich reprezentowała i dlatego wskazywała w pismach, że działa „w imieniu wnioskodawców". Jakiekolwiek inne osoby były uczestnikami postępowania i nie były reprezentowane przez obwinioną. Co więcej Pan M. C. i J. S. stosowny wniosek o rekompensatę złożyli do organu dopiero w marcu 2015 r. i samodzielnie go podpisali nie wskazując w nim obwinionej jako pełnomocnika i także nie udzielając obwinionej żadnego pełnomocnictwa. Zatem stroną - uczestnikiem postępowania te osoby stały się dopiero od marca 2015 r., a nie wcześniej.

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, iż obwiniona jedynie podejmowała decyzje w uzgodnieniu z L. C. gdy tymczasem ona przekazywała zgodnie z wolą Pani B. informacje od obwinionej do Pani B. jak i odwrotnie, natomiast co do odwołania od decyzji Pani C. uzgadniała z córką Pani B. i dopiero przekazała informację obwinionej.
Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nie uwzględnienie faktu, iż obwiniona nie została poinformowana o śmierci Pani B. przez żadną ze stron tj. wnioskodawców i uczestników postępowania.

- art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez niepowzięcie przez sąd uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa obwinionej, szczególnie przez pryzmat podnoszonego przez obwinioną faktu, iż upoważnienia wystawione

przez pokrzywdzonych na rzecz L. B. były w dacie późniejszej niż pełnomocnictwo jakie otrzymała obwiniona od L. B., co wskazuje, iż nie mogło być mowy o przyjęciu również reprezentowania pozostałych osób oraz faktu, iż w upoważnieniach brak jest udzielenia zgody aby Pani B. mogła udzielać dalszych pełnomocnictw substytucyjnych, o czym stanowi art. 106 kodeksu cywilnego;

- art.6 kpk w zw. z art.42 ust.2 Konstytucji RP w zw. z art. 117§ 1 i 2 w zw. z art.74^1 ustawy o radcach prawnych polegające na naruszeniu praw do obrony obwinionej wobec oddalenia wniosku obwinionej o przesłuchanie świadków L. C. oraz E. S. oraz nie rozpoznanie wniosku i nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania pokrzywdzonego M. C., co miało znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem obwiniona na żadnym etapie postępowania nie uczestniczyła przy przesłuchaniu tych osób i nie miała możliwości zadawania pytań i ustalenia stanu faktycznego przez nią podnoszonego;

- art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 169 § 1, art. 170, oraz 190 §1 k.p.k. w zw. z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych polegające na bezzasadnej odmowie dopuszczenia dowodu z zeznań L. C. i E. S. oraz M. C., a także przesłuchanie w charakterze pokrzywdzonej córki W. Ś., która nigdy nie była nigdy mocodawczynią obwinionej oraz nie uczestniczyła na żadnym etapie w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie którego są kierowane zarzuty wobec obwinionej. Pominięte dowody zatem służyły do oceny dowodu z zeznań „pokrzywdzonych" i wskazywały, że córka W. Ś. oraz M. C. i J. S. w swoich zeznaniach podali nieprawdę co do tego, kto udzielał obwinionej pełnomocnictwa oraz jakie były uzgodnienia co do prowadzenia sprawy administracyjnej i co do wiedzy pokrzywdzonych o wydaniu decyzji administracyjnej;

- art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k w zw. z art. 17§ 1 pkt 11 k.p.k w zw. z art. 70 ust. ł ustawy o radcach prawnych w zw. z art.74.1 ustawy o radcach prawnych wobec wydania orzeczenia w warunkach przedawnienia stawianego zarzutu;

- art. 439 § 1 ust. 7 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k, art. 70 ust. 1 i art. 74^1 ustawy o radcach prawnych - poprzez nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia;

- art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak podania w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których sąd pominął część dowodów oraz brak podania w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których sąd nie uznał za udowodnione części faktów; a nadto poprzez oparcie orzeczenia o winie obwinionej tylko na dowodach ją obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla obwinionej oraz brak podania okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;

- art. 321 k.p.k w związku z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych poprzez poinformowanie wskazując w nim obwinionej jako pełnomocnika i także nie udzielając obwinionej żadnego pełnomocnictwa. Zatem stroną - uczestnikiem postępowania te osoby stały się dopiero od marca 2015 r., a nie wcześniej.

Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na tym, iż obwiniona jedynie podejmowała decyzje w uzgodnieniu z L. C. gdy tymczasem ona przekazywała zgodnie z wolą Pani B. informacje od obwinionej do Pani B. jak i odwrotnie, natomiast co do odwołania od decyzji Pani C. uzgadniała z córką Pani B. i dopiero przekazała informację obwinionej.

Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nie uwzględnienie faktu, iż obwiniona nie została poinformowana o śmierci Pani B. przez żadną ze stron tj. wnioskodawców i uczestników postępowania.

- art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 70^4 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych poprzez niepowzięcie przez sąd uzasadnionych wątpliwości co do sprawstwa obwinionej, szczególnie przez pryzmat podnoszonego przez obwinioną faktu, iż upoważnienia wystawione przez pokrzywdzonych na rzecz L. B. były w dacie późniejszej niż pełnomocnictwo jakie otrzymała obwiniona od L. B., co wskazuje, iż nie mogło być mowy o przyjęciu również reprezentowania pozostałych osób oraz faktu, iż w upoważnieniach brak jest udzielenia zgody aby Pani B. mogła udzielać dalszych pełnomocnictw substytucyjnych, o czym stanowi art. 106 kodeksu cywilnego;

- art. 6 k.p.k w zw. z art. 42 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 117 § 1 i 2 w zw. z art.74 pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegające na naruszeniu praw do obrony obwinionej wobec oddalenia wniosku obwinionej o przesłuchanie świadków L. C. oraz E. S. oraz nie rozpoznanie wniosku i nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania pokrzywdzonego M. C., co miało znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem obwiniona na żadnym etapie postępowania nie uczestniczyła przy przesłuchaniu tych osób i nie miała możliwości zadawania pytań i ustalenia stanu faktycznego przez nią podnoszonego;

- art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 169 § 1, art. 170, oraz 190 § 1 k.p.k. w zw. z art.74 pkt 1 ustawy o radcach prawnych polegające na bezzasadnej odmowie dopuszczenia dowodu z zeznań L. C. i E. S. oraz M. C., a także przesłuchanie w charakterze pokrzywdzonej córki W. Ś., która nigdy nie była nigdy mocodawczynią obwinionej oraz nie uczestniczyła na żadnym etapie w postępowaniu administracyjnym w przedmiocie którego są kierowane zarzuty wobec obwinionej. Pominięte dowody zatem służyły do oceny dowodu z zeznań „pokrzywdzonych" i

wskazywały, że córka W. Ś. oraz M. C. i J. S. w swoich zeznaniach podali nieprawdę co do tego, kto udzielał obwinionej pełnomocnictwa oraz jakie były uzgodnienia co do prowadzenia sprawy administracyjnej i co do wiedzy pokrzywdzonych o wydaniu decyzji administracyjnej;

- art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt.11 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art.74^1 ustawy o radcach prawnych wobec wydania orzeczenia w warunkach przedawnienia stawianego zarzutu;
- art. 439 § 1 ust. 7 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 11 k.p.k., art. 70 ust. 1 i art. 74^1 ustawy o radcach prawnych - poprzez nieuwzględnienie zarzutu przedawnienia;
- art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak podania w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których sąd pominął część dowodów oraz brak podania w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których sąd nie uznał za udowodnione części faktów; a nadto poprzez oparcie orzeczenia o winie obwinionej tylko na dowodach ją obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla obwinionej oraz brak podania okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;
- art. 321 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy o radcach prawnych poprzez poinformowanie obwinionej o zamknięciu dochodzenia i umożliwienia jej zapoznania się z materiałami postępowania wyznaczając jedynie dwa dni na zapoznanie się z aktami sprawy w okresie trwania epidemii gdzie należałoby wcześniej umówić się na przejrzenie akt, a obwiniona jeszcze w tych dniach miała wyznaczoną rozprawę sądową klienta w (...), a następnego dnia szkolenie on line;

2) obrazę prawa materialnego, tj.

- art. 68 ust. 5 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych - poprzez bezzasadne przyznanie statusu osoby pokrzywdzonej córce W. Ś. gdy ta nigdy nie była przesłuchiwana, a taka możliwość istniała do września 2020r. oraz M. C. i J. S., a także T. C. z uwagi na to, że nigdy nie byli oni klientami obwinionej; jednocześnie należy podkreślić iż podnoszony przez Sąd fakt, że organ tak traktował obwinioną nie może być podstawą do obciążania obwinionej błędami organu, tym bardziej, że w pierwszym piśmie organu wyraźnie jest zapis „pełnomocnik Pani B.”.
- art. 64 ust. 1 cytowanej ustawy o radcach prawnych - poprzez uznanie za przewinienie dyscyplinarne postępowania, które stanowiło realizację ustalonej z Panią B. zasadą postępowania i kontaktu w dwie strony poprzez osobę L. C. i Pana S., zatem poinformowanie

o decyzji L. C. i otrzymanie od niej odpowiedzi, że nie wnosimy odwołania od tej decyzji, a także informacji o numerze z rachunku bankowego cło wskazania właściwego dla zwrotu odszkodowania nie stanowiło działania na szkodę udzielającej pełnomocnictwa Pani L. B.;

- art. 438 pkt. 4 k.p.k. w związku z art. 74^1 ustawy poprzez wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary, to jest kary nagany zamiast ewentualnie kary upomnienia.
- art. 70^6 ustawy o radcach prawnych w związku z uchwałą KERP z dnia 20 marca 2015 roku poprzez ustalenie kosztów postępowania dyscyplinarnego na poziomie 2000 PLN, pomimo, iż jest ona nieadekwatna do ilości i czasochłonności czynności procesowych, ilości rozpraw i posiedzeń oraz rodzaju i stopnia zawiłości sprawy;
- art. 413 § 1 pkt. 4 k.p.k. poprzez zmianę opisu czynu zarzucanego przez rzecznika we wniosku o ukaranie, bowiem zarzut obejmuje jeden czyn z datą jego popełnienia kwiecień 2017 r., (brak informacji o decyzji i pouczeniu o środkach odwoławczych), a orzeczenie zawiera dwa odrębne zarzuty popełnione odpowiednio 15 września 2016 r. i kwietniu 2017 r.

W uzasadnieniu Obwiniona podniosła m. in., że postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem o charakterze represyjnym, zbliżonym do postępowania karnego i ustawodawca uznał, że powinny w jego toku obowiązywać standardy i gwarancje podobne lub identyczne z funkcjonującymi w postępowaniach karnych. Oznacza to między innymi, że obwiniony korzysta z rozwiązań procesowych zapewniających mu realizację prawa do obrony, a w samym postępowaniu obowiązuje zasada bezpośredniości. W postępowaniu przedmiotowym obwiniona po pierwsze nie uczestniczyła i nie była zawiadomiona o żadnych czynnościach przeprowadzanych przez rzecznika dyscyplinarnego przede wszystkim przy przesłuchaniu świadków.

Wskazując na przytoczone zarzuty odwoławcze, Obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości poprzez uniewinnienie od zarzucanych jej czynów oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Odwołując się od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP Skarżąca A. C. (dalej Skarżąca) zarzuciła mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że działania i zaniechania radcy prawnego E. G. spowodowały jedynie niemożność skorzystania z odwołania przez strony

postępowania administracyjnego - a tymczasem skutki są dużo bardziej daleko idące - gdyż reprezentowane przez radcę strony poniosły szkodę w wysokości 50.000 zł a dodatkowo Skarb Państwa w kwocie 85.000 zł;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż podanie przez radcę prawnego E. G. numeru konta jedynie E. S. jest przewinieniem dyscyplinarnym mniejszej rangi - tymczasem był to celowy zabieg E. G., która będąc dobrą znajomą L. C. (córki E. S.) chciała zataić fakt wydania decyzji administracyjnej w celu jej niezaskarżenia przez pozostałe strony, gdyż decyzja ta przynosiła oczywistą korzyść E. S. i jej dzieciom w kwocie 135.000 zł;
- zastosowania zbyt łagodnej kary wobec wagi zaniedbań, a nawet celowego działania na szkodę reprezentowanych stron

W uzasadnieniu odwołania podniosła, że kara nagany udzielona przez Sąd Dyscyplinarny w wyżej wskazanej sprawie jest karą zdecydowanie za niską. Sąd w toku postępowania nie wziął pod uwagę, że działania r.p. E. G. skutkowały poniesieniem straty materialnej w wysokości ok 50.000 zł przez jej mocodawców jak i poniesieniem straty przez Skarb Państwa na kwotę 85.000zł. Pieniądze te trafiły na konto E. S., której to córka L. C. jest koleżanką r.pr. E. G.. Podniosła, że Obwiniona twierdziła, że nie była pełnomocnikiem stron, natomiast w korespondencji z Urzędem (...)-(...) przedstawiała się jako ich pełnomocnik i to ona r.pr. E. G. odebrała decyzje jak i poleciła przelać całą kwotę rekompensaty na konto E. S.. Decyzja stała się prawomocna i nie można jej zaskarżyć ani wznowić. Dlatego też wystąpiła na drogę postępowania cywilnego o zwrot nienależnie wypłaconej kwoty od E. S. Zeznania oskarżonej przed Sądem Dyscyplinarnym nie są spójne ze złożonymi wcześniej zeznaniami przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, w trakcie przesłuchania przed Sądem zmieniała linię obrony.

Wskazując na powyższe wniosła o ponowne rozpatrzenie sprawy i mając na uwadze, że radca prawny jest osobą zaufania publicznego i nie może ciążyć na nim choćby cień podejrzenia o działanie niezgodne z prawem, zawnioskowała o wymierzenie wyższej kary niż kara nagany tj. czasowe zawieszenie w wykonywaniu zawodu radcy prawnego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie Obwinionej częściowo zasługuje na uwzględnienie. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego (WSD) wniosek Obwinionej o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji jest, z uwagi na braki postępowania

dowodowego przed Sądem I instancji, zasadny a wina Obwinionej nie została w pełni udowodniona w przedmiotowych okolicznościach sprawy. Stwierdzić należy, że sprawa nie została prawidłowo rozstrzygnięta przez OSD.

Odwołanie Skarżącej jest zasadne. W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego (WSD) wniosek Skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy, co w praktyce oznacza uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi 1 instancji zasługuje na uwzględnienie. OSD nie udowodnił winy Obwinionej a zatem rację ma skarżąca podważając wymierzenie Obwinionej kary nagany.

Natomiast WSD przyjmuje z urzędu i jednocześnie przychyla się do stanowiska Obwinionej, że zarzut z pkt. I 2) jest przedawniony. Jednocześnie zdaniem WSD na tym poziomie procedowania nie można, z uwagi na braki postępowania dowodowego, uwzględnić wniosku Obwinionej o uniewinnienie.

Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych przez Obwinioną zarzutów.

W ocenie Wyższego Sądu Odwoławczego (WSD) zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania oraz błędów w ustaleniach faktycznych sprawy przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę orzeczenia, skutkujących w oczywisty sposób na treść wydanego w sprawie orzeczenia są częściowo zasadne. Najistotniejszym zarzutem jest, podniesiony przez Obwinioną w odwołaniu, zarzut przedawnienia. Należy zgodzić się z Obwinioną, że czyn przypisany Obwinionej w Orzeczeniu Sądu I instancji z dnia 26 maja 2021 r. w pkt I 2) jako czyn z dnia 16 września 2016 jest już w momencie orzekania przez WSD przedawniony. Jednakże nie można zgodzić się z jej tezą, że Sąd I instancji powinien uwzględnić go z dacie orzekania. Karalność czynu zgodnie z art. 70 ust. 2 u.r.p. ustała 16 września 2021 r. Zatem WSD w tym zakresie uchylił orzeczenie Sądu I instancji i zgodnie z przepisami k.p.k. postępowanie w tym zakresie umorzył. Natomiast niewątpliwie nie nastąpiło przedawnianie czynu zarzuconego Obwinionej w pkt I 1) Orzeczenia Sądu I instancji z dnia 26 maja 2021 r.

Zdaniem WSD Sąd I instancji niesłusznie pominął przy ustalaniu stanu faktycznego ustalenia dokonane przez Obwinioną z L. B. i W. S. (co ciekawe Obwiniona posługuje się w odwołaniu zwrotem „Pan S.”, tak jakby nie znała imienia swojego mocodawcy!?) co do zasad kontaktowania się z nimi oraz prowadzenia postępowania za pośrednictwem L. C.. Wnioskodawcami w przedmiotowej sprawie byli L. B. i W. S. Oboje w trakcie procedowania przed Urzędem Wojewódzkim zmarli. Sąd I instancji wprawdzie opisał zmianę kwalifikacji prawnej czynu (k. 303) ale nie ustalił co wydarzyło się po śmierci mocodawczym L. B.. Z akt sprawy

wynika, że w ich miejsce wstąpili następcy prawni. Sąd I instancji nie zbadał jaki stosunek prawny łączył W. S. z Obwinioną. Ponadto istotne w sprawie jest ustalenie jak relacja łączyła Obwinioną z następcami prawnymi W. S. i L. B.. Nie ma racji Obwiniona podnosząc zarzut, że była jedynie pełnomocnikiem wnioskodawców. Z treści pełnomocnictwa z dnia 28 sierpnia 2013 r. (k. 42) udzielonego przez L. B., jednoznacznie wynika, że udzieliła ona pełnomocnictwa radcy prawnemu E. G. do reprezentowania jej i osób, które udzieliły jej upoważnienia do ich reprezentowania, w postępowaniu administracyjnym we wszystkich jego stadiach oraz przed sądami administracyjnymi w sprawie o realizację prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczpospolitej. Zatem to brak staranności Obwinionej spowodował po pierwsze, że nie wiedziała, iż wnioskodawczym zmarła i po drugie, że nie zainteresowała się nawiązaniem relacji prawnych z jej następcami prawnymi. Z akt sprawy wynika, że w trakcie trwania postępowania administracyjnego zbierała stosowne dokumenty, zatem kontaktowała się z poszczególnymi osobami. Tak więc zarzut Obwinionej, że nie mogło być mowy o przyjęciu, że również reprezentowała pozostałe osób jest niezasadny. Co więcej WSD uznaje za całkowicie niewiarygodne wyjaśnienia Obwinionej, że nie wczytywała się dokładnie w treść pełnomocnictwa (k. 268). Profesjonalny prawnik tak nie postępuje. W aktach sprawy znajduje Obwinionej o wygaśnięciu pełnomocnictwa udzielonego Obwinionej przez W. Ś. (k. 27). Ponadto w sprawie nie wyjaśniono czy wobec nie uznawania następców prawnych L. B. za swoich mocodawców Obwiniona przyjmowała od nich pieniądze za swoje czynności. Obwiniona w piśmie kierowanym do W. Ś. podnosi, że nie wpłaciła ona jej honorarium (k. 9). Na co W. Ś. oświadcza, że nikt nie otrzymał od Obwinionej rachunków za wykonaną usługę. Z zeznań świadków wynika, że rozdzielająca uzyskaną rekompensatę E. S. potrącała z przyznanej im kwoty 1000 zł tytułem opłaty za usługi prawne Obwinionej, natomiast Obwiniona wyjaśniła, że z uwagi na znajomość z L. C. większość czynności wykonywała bez wynagrodzenia (k. 269). Sąd I instancji nie zbadał również roli w postępowaniu W. Ś., która zdaniem Obwinionej nigdy nie była mocodawczynią Obwinionej oraz nie uczestniczyła na żadnym etapie w postępowaniu administracyjnym, w przedmiocie którego są kierowane zarzuty wobec niej. Jak wskazano wyżej Obwiniona traktowała W. Ś. jak swojego mandanta. Natomiast WSD zgadza się z Obwinioną, że pominięcie dowodu z zeznań świadków wnioskowanych przez nią mogło naruszyć jej prawo do obrony wobec oddalenia wniosku obwinionej o przesłuchanie świadków L. C. oraz E. S. oraz nie rozpoznanie wniosku i nieprzeprowadzenie dowodu z przesłuchania pokrzywdzonego M. C., co miało znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy bowiem obwiniona na żadnym etapie postępowania nie uczestniczyła przy przesłuchaniu tych osób i nie miała możliwości zadawania pytań i ustalenia stanu faktycznego przez nią podnoszonego.

Odnosząc się do zarzutu braku podania w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których sąd pominął część dowodów oraz braku podania w uzasadnieniu orzeczenia powodów, dla których sąd nie uznał za udowodnione części faktów; a nadto poprzez oparcie orzeczenia o winie obwinionej tylko na dowodach ją obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla obwinionej, należy zdaniem WSD uznać je za zasadne. Uzasadnienie orzeczenia Sądu I instancji sporządzone na formularzu UK I jest lakoniczne i trudno z niego odczytać intencje Sądu I instancji. Sąd nie uzasadnia dlaczego nie uznaje wyjaśnień Obwinionej lecz stwierdza jedynie, że nie mają znaczenia dla ustalenia faktów (k. 302).

Odnosząc się do zarzutu braku podania okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary, stwierdzić należy, że Sąd I instancji sporządził je bardzo ogólnie. Uznał jedynie że, co do zarzutu pierwszego, iż kara nagany jest adekwatna do wagi popełnionego deliktu oraz stopnia zawinienia radcy prawnego, nie wyjaśniając na czy polegała wina Obwinionej. Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę stopień pokrzywdzenia, wydźwięk społeczny skutków zachowania Obwinionej. Stwierdził, że Obwiniona uniemożliwiła pokrzywdzonym podjęcie decyzji, co do wniesienia odwołania od decyzji Wojewody (...), pozbawiając ich istotnego uprawnienia w postępowaniu administracyjnym. Nie odniósł się do założenia, że jego zdaniem kara nagany spełnia dyrektywy prewencji ogólnej i szczególnej. Takie stwierdzenie powinno być poparte jakimiś dowodami. Co do drugiego zarzutu również lakonicznie stwierdził, że kara nagany jest adekwatna do wagi popełnionego deliktu oraz stopnia zawinienia radcy prawnego, ponownie nie wyjaśniając na czy polegała wina Obwinionej. Jeszcze raz podkreślił, że Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę stopień pokrzywdzenia, wydźwięk społeczny skutków zachowania Obwinionej. Stwierdził, że kara nagany za wskazanie numeru rachunku bankowego osoby trzeciej bez wiedzy pokrzywdzonych, spełnia dyrektywy prewencji ogólnej i szczególnej. Ponownie nie wiadomo dlaczego? Sąd nie wziął pod uwagę, że mityczną osobą trzecią była E. S., która brała udział w przedmiotowym postępowaniu administracyjnym, a zatem to rolą Sądu I instancji było ustalenie, kim jest ta osoba i jakie relację prawne łączyły ją z Obwinioną, dlaczego Obwiniona wskazała jej rachunek, czy została przez nią jako pełnomocnik zaspokojona finansowo.

Natomiast zarzut nieumożliwienia Obwinionej zapoznania się z aktami WSD uważa za chybiony. Obwiniona brała udział w postępowaniu dyscyplinarnym, które trwało parę lat więc na bieżąco znała stan sprawy a dwa dni na zapoznanie się z aktami sprawy WSD uważa za wystarczające nawet w czasie trwania epidemii.

W ocenie Wyższego Sądu Odwoławczego (WSD) zarzut nr 2 dotyczący obrazy prawa

materialnego, skutkujący w oczywisty sposób na treść wydanego w sprawie orzeczenia jest częściowo zasadny. Z akt sprawy nie wynika, dlaczego
Sąd I instancji przyznał status osób pokrzywdzonych poszczególnym następca prawnym W. S. i L. B.. Sąd I instancji nie ustalił, czy kontakt z L. C. wyczerpywał znamiona realizacji ustalonej z L. B. zasad kontaktu i wzajemnej komunikacji. Sąd nic ustalił czy rację ma Obwiniona podnosząc, że to od L. C. uzyskała informację, że ma nie wnosić odwołania od spornej decyzji. Ponadto z uzasadnienia orzeczenia nie wynika dlaczego Sąd zmienił opis czynu zarzucanego Obwinionej przez Rzecznika i jeden czyn podzielił na dwa odrębne.

WSD częściowo podziela zarzut Obwinionej, że kara nagany jest niewspółmierna do zarzucanych jej czynów. Kara nagany nie została uzasadniona właściwie a braki w postępowaniu dowodowym nie pozwalają na tym etapie uznać winy Obwinionej a zatem trudno mówić o współmierności kary do czynu.

Stanowisko sądu odwoławczego wobec zgłoszonych przez Skarżącą zarzutów.

W ocenie Wyższego Sądu Odwoławczego (WSD) zarzut dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji za podstawę orzeczenia, że działania i zaniechania Obwinionej spowodowały jedynie niemożność skorzystania z odwołania przez strony postępowania administracyjnego, kiedy to strony poniosły również straty finansowe, jest zasadny. OSD na żadnym etapie postępowania nie odniósł się do szkód jakie zachowanie Obwinionej mogło wywołać dla stron postępowania.

W ocenie Wyższego Sądu Odwoławczego (WSD) zarzut dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, że podanie przez radcę prawnego E. G. numeru konta jedynie E. S. jest przewinieniem dyscyplinarnym mniejszej rangi - tymczasem był to celowy zabieg E. G., która będąc dobrą znajomą L. C. (córki E. S.) chciała zataić fakt wydania decyzji administracyjnej w celu jej niezaskarżenia przez pozostałe strony, gdyż decyzja ta przynosiła oczywistą korzyść E. S. i jej dzieciom w kwocie 135.000 zł, jest zasadny. OSD na żadnym etapie postępowania nie odniósł się do faktu współpracy Obwinionej jedynie z następcami prawnymi po zmarłym W. S. oraz tego jakie Obwiniona mogła odnieść korzyści z nieujawnienia faktu wydania decyzji i jakie mogło to wywołać konsekwencje dla stron postępowania. W aktach sprawy znajduje się sprzeciw od nakazu zapłaty, którym jako pełnomocnik E. S. w postępowaniu (k. 323) występuje Obwiniona przeciwko m. in. Skarżącej (k. 325). Co więcej w mailu z dnia 25 styczna 202 lr. Skarżąca podnosi, że Obwiniona była na etapie postępowania administracyjnego pełnomocnikiem Skarżącej a na etapie postępowania cywilnego

jest pełnomocnikiem E. S. i występuje przeciwko Skarżącej (k. 196). Kwestie te nie zostały wyjaśnione przez OSD.

W ocenie Wyższego Sądu Odwoławczego (WSD) zarzut dotyczący zastosowania zbyt łagodnej kary wobec wagi zaniedbań, a nawet celowego działania na szkodę reprezentowanych stron jest na tym etapie postępowania częściowo zasadny. OSD w uzasadnieniu orzeczenia odniósł się do kary nagany w sposób bardzo lakoniczny, więc trudno na tym etapie postępowania, ustalić czy Obwinionej można przypisać winę, a zatem czy kara nagany jest właściwa.

Odnosząc się do uzasadnienia odwołania Skarżącej WSD podkreśla, że OSD prawidłowo ustalił, że całość rekompensaty trafiła na konto E. S., z którego to następnie zaspokajała poszczególnych uczestników postępowania. Natomiast nie ustalił jakie stosunki prawne łączyły E. S. i L. C. z Obwinioną. Poza tym stwierdzić należy, że sprawa postępowania cywilnego o zwrot nienależnej kwoty nie była przedmiotem orzeczenia OSD, więc nie może być przedmiotem zarzutu Skarżącej w postępowaniu odwoławczym.

Zwięźle o powodach uchylenia orzeczenia Sądu I instancji.

Zgodnie z art. 437 § 1 k.p.k po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Według art. 437 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Na początku należy stwierdzić, że w ocenie WSD, sprawa nie nadaje się do uzupełnienia postępowania przed WSD w całości. W postępowaniu dowodowym przeprowadzonym na poziomie OSD są braki, których nie da się usunąć w ramach przewodu sądowego i postępowania dowodowego przed WSD. Co więcej z uwagi na długość procedowania sprawy przed Rzecznikiem i OSD (3 lata - od 10 maja 2018 r. do 26 maja 2021 r.) przedawnił się jeden zarzut. Mając powyższe na uwadze, pkt I 2) Orzeczenia OSD z dnia 26 maja 2021 r. należy uchylić i umorzyć postępowanie z powodu przedawnienia karalności czynu. Zgodnie bowiem z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych w razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło pięć lat, a w przypadkach przewidzianych w art. 11 ust. 2 - trzy lata. W przedmiotowej sprawie od daty ujawnionej w zarzucie tj. 15 września 2016 r. minęło 5 lat.

Przedawnienie karalności czynu jest zgodnie z k.p.k. bezwzględną przyczyną odwoławczą. Zgodnie bowiem z art. 439 § 1 pkt 9) k.p.k. w zw. z art. 74 (1) ustawy o radcach prawnych niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11. Natomiast zgodnie z art. 17 § 1 pkt 6) k.p.k. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności.

Natomiast z uwagi na braki postępowania dowodowego, nieprzesłuchanie świadków, nieskonfrontowanie zeznań świadków i wyjaśnień Obwinionej, nieustalenie motywacji pokrzywdzonych, nieudowodnienie winy Obwinionej, wadliwe uzasadnienie kary nagany, niezbadanie czy Obwiniona uzyskała korzyść majątkową z faktu nieujawnienia decyzji, czy wyrządziła uczestnikom swym działaniem szkodę, zdaniem WSD należy uchylić zaskarżone orzeczenie w pozostałym zakresie i przekazać sprawę Sądowi pierwszej instancji, Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu , do ponownego rozpoznania. Zgodnie z art. 438 pkt 2) w zw. z art. 74(1) ustawy o radcach prawnych orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła mieć ona wpływ na treść orzeczenia. Zgodnie z art. 438 pkt 3) w zw. z art. 74(1) ustawy o radcach prawnych orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia. Po rozpoznaniu środka odwoławczego WSD stwierdza, że zaskarżone orzeczenie nie odpowiada prawu i zostało wydane w oparciu o nieprawidłowo ustalony stan faktyczny. Zarzuty Obwinionej jak wskazano wyżej częściowo są zasadne. Sprawa nie została prawidłowo rozstrzygnięta przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny (OSD). Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie przychyla się do stanowiska OSD, że wina Obwinionej została udowodniona oraz stwierdza, że w przedmiotowych okolicznościach sprawy Obwinionej nie udowodniono popełnienia przewinień dyscyplinarnych. Jednakże zachowanie Obwinionej w przedmiotowej sprawie ocenione może być dopiero po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego i ustaleniu stanu faktycznego. Zatem WSD stwierdza, że w pozostałym zakresie tj. pkt I 1) Orzeczenia OSD z dnia 26 maja 2021 r. należy uchylić i przekazać sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania z powodu niewskazania przez OSD jakie stosunki prawne łączyły osoby wskazane w tym punkcie i dlaczego OSD przyjął, że osoby te mają status pokrzywdzonych działaniem Obwinionej.

Uchyleniu podlega również pkt. II orzeczenia OSD dotyczący kary łącznej i pkt III. dotyczący kosztów postępowania przed OSD. Zdaniem WSD orzekającego w rozpoznawanej sprawie, z

uwagi na konieczność ponowienia przeprowadzenia postępowania dowodowego, przeprowadzenia konfrontacji świadków oraz biorąc dodatkowo pod uwagę stwierdzoną przez instancję odwoławczą konieczność poszerzenia materiału dowodowego o zeznania nowych świadków, ziścił się warunek konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości po myśli art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny ponownie rozpoznając sprawę w ramach postępowania dowodowego wyjaśni wszelkie okoliczności sprawy. OSD powinien skontrolować ocenę prawną materiału dowodowego sądu w kontekście wymagań przewidzianych w art. 7 k.p.k, a w przypadku stwierdzenia, iż ta ocena jest dowolna, przeanalizować materiał dowodowy pod względem jego kompletności, a poszczególne zeznania świadków pod względem szczegółowości relacji i podjąć ewentualne sanujące procesowe przedsięwzięcia. Sąd powinien umożliwić skorzystanie Obwinionej z prawa do obrony. Sąd powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe bezpośrednio z zeznań wszystkich świadków, w tym zawnioskowanych przez Obwinioną, na okoliczność łączących ich stosunków prawnych. Co więcej powinien ustalić motywację świadków, traktowanych przez OSD jako pokrzywdzonych. OSD powinien przeprowadzić, z uwagi na występujące sprzeczności, konfrontację pomiędzy zeznaniami świadków a wyjaśnieniami Obwinionej. Powinien ustalić na jakiej podstawie Obwiniona prowadziła postępowanie administracyjne po śmierci mocodawcy L. B., w sytuacji, gdy zgodnie z k.c. pełnomocnictwo wygasło. Czy i w jakim zakresie Obwiniona kontaktowała się z następcami prawnymi L. B., wyjaśnić na jakiej podstawie OSD bezkrytycznie przyjął, że następcy prawni L. B. są mocodawcami Obwinionej. Jakie relacje prawne łączyły Obwinioną z W. S. a po jego śmierci z jego żoną E. S. i córką L. C. Czy była jakaś umowa o świadczenie usług. Dlaczego Obwiniona ujawniła decyzję administracyjną tylko jednej stronie tj. L. C.. Mimo przedawnionego zarzutu wydaje się, że OSD powinien również wyjaśnić, dlaczego Obwiniona wykorzystała rachunek bankowy E. S. do zaspokojenia wszystkich uczestników, gdyż fakt ten mógł mieć wpływ na rozliczenie pomiędzy Obwinioną a uczestnikami postępowania i uzyskania przez nią korzyści majątkowej oraz wyrządzenia szkody uczestnikom postępowania. A zatem czy E. S. dokonywała potrąceń z uzyskanych kwot na rzecz Obwinionej. Czy za swoje usługi obwiniona pobierała honorarium. Po ustaleniu powyższych faktów możliwe będzie ustalenie zakresu winy Obwinionej. Ponadto OSD powinien ustosunkować się do faktów w uzasadnieniu orzeczenia w formie tradycyjnej, która w odróżnieniu do formularza UK 1, daje realną możliwość odniesienia się do całego postępowania dyscyplinarnego przed Sądem I instancji. Podsumowując OSD powinien dokonać - po uzupełnieniu - analizy treści zeznań świadków pod względem ich oczywistości i spójności, a następnie kompleksowej starannej i wnikliwej oceny całości materiału dowodowego,

tak indywidualnej, jak i generalnej, w tym pod kątem ich wzajemnej korelacji. Zatem ponownie rozpatrując sprawę Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uwzględni zalecenia zawarte w treści uzasadnienia niniejszego orzeczenia co do zakresu przeprowadzenia na nowo przewodu.

O kosztach postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono stosownie do art. 70(6) ust. 2 ustawy o radcach prawnych, obciążając nimi Krajową Izbę Radców Prawnych z uwagi na uchylenie Orzeczenia OSD z dnia 26 maja 2021 r., w niniejszym postępowaniu dyscyplinarnym.

W świetle powyższego Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie rozstrzygnął jak w sentencji orzeczenia.